

Interwenant popierający stronę pozwaną: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Havas i J. Norris, pełnomocnicy)

Przedmiot

Tytułem głównym, oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2016/1897 z dnia 27 października 2016 r. w sprawie wykonania decyzji 2013/255/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii (Dz.U. 2016, L 293, s. 36), rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2016/1893 z dnia 27 października 2016 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. 2016, L 293, s. 25), decyzji Rady (WPZiB) 2017/917 z dnia 29 maja 2017 r. zmieniającej decyzję 2013/255/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii (Dz.U. 2017, L 139, s. 62; sprostowanie Dz.U. 2017, L 146, s. 159), rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2017/907 z dnia 29 maja 2017 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. 2017, L 139, s. 15; sprostowanie Dz.U. 2017, L 146, s. 159), decyzji Rady (WPZiB) 2018/778 z dnia 28 maja 2018 r. zmieniającej decyzję 2013/255/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii (Dz.U. 2018, L 131, s. 16) i rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2018/774 z dnia 28 maja 2018 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. 2018, L 131, s. 1) w zakresie, w jakim te akty dotyczą skarżącego, oraz, tytułem ewentualnym, oparte na art. 277 TFUE żądanie stwierdzenia braku zastosowania art. 28 ust. 2 lit. a) decyzji Rady 2013/255/WPZiB z dnia 31 maja 2013 r. dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii (Dz.U. 2013, L 147, s. 14; sprostowania: Dz.U. 2014, L 305, s. 116; Dz.U. 2015, L 50, s. 48; Dz.U. 2016, L 336, s. 42; Dz.U. 2017, L 146, s. 159; Dz.U. 2018, L 167, s. 36; Dz.U. 2018, L 190, s. 20), w brzmieniu ustalonym decyzją Rady (WPZiB) 2015/1836 z dnia 12 października 2015 r. (Dz.U. 2015, L 266, s. 75), oraz art. 15 ust. 1a lit. a) rozporządzenia Rady (UE) nr 36/2012 z dnia 18 stycznia 2012 r. w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii oraz uchylającego rozporządzenie (UE) nr 442/2011 (Dz.U. 2012, L 16, s. 1; sprostowania: Dz.U. 2012, L 212, s. 20; Dz.U. 2012, L 227, s. 15; Dz.U. 2013, L 123, s. 28; Dz.U. 2013, L 127, s. 27; Dz.U. 2014, L 305, s. 115; Dz.U. 2017, L 146, s. 159; Dz.U. 2018, L 167, s. 36; Dz.U. 2018, L 190, s. 20), w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem Rady (UE) 2015/1828 z dnia 12 października 2015 r. (Dz.U. 2015, L 266, s. 1), w zakresie, w jakim te przepisy dotyczą skarżącego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Ammar Sharif pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej.
- 3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 53 z 20.2.2017.

Wyrok Sądu z dnia 10 kwietnia 2019 r. — Polska/Komisja

(Sprawa T-51/17) (¹)

(EFRG i EFRROW — Wydatki wyłączone z finansowania — Sektor owoców i warzyw — Pomoc dla grup producentów — Wydatki poniesione przez Polskę — Niedociągnięcia w zakresie kluczowych kontroli — Kontrola planów uznawania i kryteriów uznania — Kontrole dotyczące wniosków o przyznanie pomocy — Spójność handlowa — Zasadność wydatków — Uchybienia systemowe — Ryzyko dla EFRG — Korekty ryczałtowe wynoszące 25 %)

(2019/C 187/69)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciele: B. Majczyną, K. Straś, M. Pawlicka i B. Paziewska, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo K. Skelly i A. Stobiecka-Kuik, następnie A. Stobiecka-Kuik i D. Milanowska, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności części decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2016/2018 z dnia 15 listopada 2016 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz.U. 2016, L 312, s. 26) w zakresie, w jakim decyzja ta dotyczy korekt ryczałtowych zastosowanych w odniesieniu do Rzeczypospolitej Polskiej.

Sentencja

- 1) *Skarga zostaje oddalona.*
- 2) *Rzeczpospolita Polska pokrywa, poza własnymi kosztami, trzy czwarte kosztów poniesionych przez Komisję Europejską.*
- 3) *Komisja pokrywa jedną czwartą własnych kosztów.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 86 z 20.3.2017.

Wyrok Sądu z dnia 4 kwietnia 2019 r. — ClientEarth/Komisja

(Sprawa T-108/17) ⁽¹⁾

(REACH — Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 — Ftalan bis(2-etyloheksylu) (DEHP) — Oddalenie jako bezzasadnego wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej dotyczącej decyzji w sprawie zezwolenia na wprowadzenie do obrotu — Naruszenie prawa — Oczywisty błąd w ocenie — Artykuł 10 rozporządzenia (WE) nr 1367/2006)

(2019/C 187/70)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ClientEarth (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: A. Jones, barrister)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Gattinara, R. Lindenthal i K. Mifsud-Bonnici, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Europejska Agencja Chemikaliów (przedstawiciele: M. Heikkilä i W. Broere, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności pisma Komisji z dnia 7 grudnia 2016 r., w którym instytucja ta oddaliła wniosek o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej złożony przez skarżącą w dniu 2 sierpnia 2016 r. w odniesieniu do decyzji wykonawczej Komisji C(2016) 3549 final z dnia 16 czerwca 2016 r. udzielającej zezwolenia na zastosowanie ftalanu bis(2-etyloheksylu) (DEHP) na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady.